

Книга Даниїла - номер сорок сім

Викриття облудних вчень: критичний аналіз восьмого розділу книги Даниїла та виклики для адвентистської теології

Jeff Pippenger

2024-01-11

Коли «малий ріг» Риму представлено у віршах з дев'ятого по дванадцятий восьмого розділу книги Даниїла, це спотворений символ, адже він є символом трансвеститизму, крос-дресера, що хитається між чоловічим і жіночим. Це узгоджується з мілеритським розумінням, що Рим був представлений двома фазами: перша фаза — римська державна влада, друга фаза — римська церковна влада, але при чергуванні статей у цих віршах малий ріг виходить за межі історичної та пророчої послідовності (спотворений). Втім кожен із чотирьох віршів представляє історію, безпосередньо пов'язану або з римською державною владою, або з римською церковною владою. Язичницький Рим переслідував усіх, хто чинив опір його імперській владі, але переслідування папського Риму (жіночий) у десятому вірші спрямоване безпосередньо проти неба.

У мілеритському розумінні, за яким Рим був четвертим і останнім царством, чергування від держави до церкви, потім знову до держави й знову до церкви не викликало б занепокоєння. Вони бачили суміш заліза й глини в ногах другого розділу Даниїла і просто розуміли це як дві фази Риму, не вважаючи за потрібне визначати конкретну історичну послідовність четвертого й п'ятого царств. Вони так само розуміли й сьомий розділ, де ріг, що промовляв великі слова проти Всевишнього, мав три роги, вирвані з-поміж первісних десяти рогів римського звіра. Навіть якби Міллер визнав чергування граматичного роду у віршах 9–12, це не мало б значення для його розуміння того, що четверте царство — це Рим. У мілеритському розумінні четверте царство закінчилося 1798 року, а наступною пророчою подією було Друге Пришестя Христа.

Жіночий ріг позначає жінку, яка чинить духовний блуд із чоловічим рогом, і представлений у десятому та дванадцятому віршах.

І воно звеличилося аж до війська небесного; і повергло на землю деяких із війська та із зір, і потоптало їх. Даниїла 8:10.

Переслідування, здійснюване папською владою, було спрямоване проти християнства (воїнства небесного), і в дванадцятому вірші папський Рим (у жіночому роді) одержує владу звершити свою вбивчу діяльність через гріх блуду з царями Європи.

І військо було дано йому проти щоденної жертви через переступ, і воно повалило істину на землю; і чинило, і мало успіх. Даниїла 8:12.

«Військо» у вірші представляє військову силу, яку було надано папству «проти щоденного». Слово «against» означає «from». Від язичницьких царів Європи (язичницького Риму),

представлених «щоденним», папству була надана військова підтримка (військо) «через переступ». Поєднання церкви й держави, коли церква контролює ці відносини, — це «переступ». Вино того переступу — це християнська кров. Коли папство отримало контроль над військами язичницького Риму, папський Рим («воно») «повалило істину на землю; і діяло, і процвітало».

У книзі Даниїла, розділ одинадцятий, вірш тридцять перший, також представлено передачу військ папському Риму:

І війська стануть на його боці, і вони осквернять святиню твердині, і усунуть щоденну жертву, і поставлять гидоту спустошення. Даниїла 11:31.

Вірш визначає історичний перехід від язичницького Риму до папського Риму. У вірші «війська» — це європейські королі, які почали ставати на бік папства, починаючи з Хлодвіга, короля франків (Франція), у 496 році. «Війська» також осквернили «святиню сили» (місто Рим) через безперервні війни від IV століття й аж до 538 року. «Війська» також усунули язичницький опір піднесенню папства, і до 508 року язичницький опір було зламано.

Слово, перекладене як "забрати", є єврейським словом "sur" і означає "усунути". "Війська" поставили "мерзоту спустошення" (папство) на престол землі у 538 році. Коли восьмий розділ книги Даниїла, вірш дванадцятий, зазначає, що "військо" було дане малому рогу жіночого роду, це узгоджується зі свідченням вірша тридцять першого одинадцятого розділу. Книга Об'явлення також свідчить про цю саму істину в тринадцятому розділі.

І звір, якого я бачив, був подібний до леопарда, і ноги його — як ноги ведмеда, а уста його — як уста лева; і дракон дав йому свою силу, і престол свій, і велику владу. Об'явлення 13:2.

Сестра Вайт безпосередньо ототожнює звіра другого вірша з папством, а дракона в цьому вірші — з язичницьким Римом. Язичницький Рим дав папству три речі: «свою силу, свій престол і велику владу».

Військову силу надав язичницький Рим, починаючи з Хлодвіга у 496 році. «Престол» для правління було надано папству у 330 році, коли імператор Костянтин переніс столицю до Константинополя, залишивши своє колишнє столичне місто Рим під контролем папської церкви. У 533 році імператор Юстиніан постановив, що папа є главою церкви та виправником єретиків, передавши свою «велику владу» римському папі. Дванадцятий вірш восьмого розділу Даниїла визначає час, коли було дано «військо», і цю пророчу істину засвідчено багатьма свідками. Відтоді (починаючи з 496 року) папство «процвітало».

Воно продовжувало «діяти» і «процвітати» аж до того часу, коли у 1798 році настав кінець гніву проти північного царства Ізраїлю, а папство одержало свою смертельну рану.

І цар чинитиме за своєю волею; і він піднесеться та звеличиться над кожним богом, і говоритиме дивні речі проти Бога богів, і матиме успіх, аж поки не звершиться гнів, бо

звершиться те, що визначено. Даниїла 11:36.

Дев'ятий вірш восьмого розділу описує Рим у чоловічому роді (язичницький Рим) і представляє триетапний процес завоювання, здійснений язичницьким Римом, який символізував три географічні території, що мали бути підкорені, аби папський Рим утвердився на престолі землі, як це представлено трьома рогами, що були вирвані в сьомому розділі. Ті два триетапні завоювання язичницького та папського Риму відображали три географічні перешкоди сучасного Риму у віршах з 40 по 43 одинадцятого розділу Даниїла. Потім у восьмому розділі, в одинадцятому вірші, знову представлено малий ріг у чоловічому роді (язичницький Рим). У цьому вірші освячена логіка настільки переконлива, що мужі насмішники, які панують у Єрусалимі, були змушені запровадити кілька богословських неправд, аби звести свій фальшивий фундамент.

Так, він звеличився навіть до князя воїнства, і ним була віднята щоденна жертва, і місце його святині було повалене. Даниїла 8:11.

Розпочинаючи розгляд фальшивих монет і коштовностей, які з 1863 року були внесені в адвентизм, слід зазначити, що існують дві основні сфери удаваної богословської фаховості, якими адвентизм хизується й які він використовує як підставу для обстоювання віровчень відступницького протестантизму та католицизму. Сучасні богослови адвентизму твердять, що вони або фахівці з біблійної історії, або з біблійних мов. Їхнє застосування цього вірша виявляє, що пророче слово стало для них немов запечатана книга, і також засвідчує, що їхня заява про те, ніби вони є знавцями біблійних мов, є лише сучасним виявом фарисейства.

По-перше, це ігнорування чергування родів щодо малого рога у віршах з дев'ятого по дванадцятий. Якби вони справді були знавцями єврейської мови, вони б не заперечували й не розмивали факту, що Даниїл навмисно застосував у цих віршах чергування родів. Малий ріг представлений у двох граматичних родах, і ці роди чергуються упродовж віршів. Богослови намагаються прикрити цей факт сміттям і фальшивими монетами, адже це чітко показує, що вірш одинадцятий має на увазі язичницький, а не папський Рим. Вони, звісно, наполягають, що малий ріг в одинадцятому вірші — це папа, тоді як насправді йдеться про язичницький Рим.

Коли визнається, що два з чотирьох віршів про малий ріг написані у чоловічому роді, а два — у жіночому, тоді легко врахувати біблійну істину, що жінка в біблійному пророцтві символізує церкву, а чоловік — державу. Знаючи це, кожен, хто хоче бачити, зрозуміє, що малий ріг одинадцятого вірша — це Рим у чоловічому роді (язичницький Рим), а не у жіночому (папський Рим).

Отже, цей вірш розуміють як такий, що навчас, що язичницький Рим (він) звеличився аж до князя воїнства, як це зробив язичницький Рим, коли він прибив князя воїнства до хреста Голгофи. Не лише язичницький Рим звеличився проти Христа на хресті, далі вірш каже, що ним (язичницьким Римом) "щоденну жертву було віднято."

У книзі Даниїла є два єврейські слова, які обидва перекладаються як «забрати». Це «sur» і «gum». Обидва слова вживаються у служінні святині. «sur» означає забирати або усувати, і коли попіл із жертovníка у святині прибирали, слово, яким описували прибирання попелу, — «sur». Слово «gum» означає піднімати і звеличувати, і коли священник у святині мав піднести жертву коливання, він мав «gum» (піднести) цю жертву. В одинадцятому вірші язичницький Рим («щоденне») буде «gum» (забирати) язичництво, підносячи і звеличуючи релігію язичництва.

Язичницький Рим піднесе й звеличить релігію язичництва. Адвентистські богослови, які заявляють про свою фаховість у біблійних мовах, обирають трактувати кожне вживання виразу "take away" у книзі Даниїла як "remove". Вони не визнають своєрідний і точний стиль письма Даниїла і тим самим ставлять себе вище пророка Даниїла.

Богослови, які заявляють, що розуміються на біблійних мовах, наводять аргументи, щоб виправдати, чому Даниїл мав на увазі те саме, коли вживав два різні слова. Вони подають довгі й нудні дослідження слів, щоб підкріпити свої хибні твердження. Богослови, які заявляють, що розуміються на біблійній історії, стверджують, що хибне застосування ґрунтується на визнанні того, що в різні періоди історії те саме слово може означати щось інше, і тому, коли Даниїл вживав два різні слова, лише фахівець-історик може визначити, що саме Даниїл мав на увазі. Важливо виявити ці два хибні методи, бо їх часто використовують богослови, які намагаються сховатися від методології «рядок на рядок».

Так, він звеличився навіть до князя воїнства, і ним була віднята щоденна жертва, і місце його святині було повалене. Даниїла 8:11.

Слово, перекладене в цьому вірші як «забрано», означає «піднести й звеличити». Воно не означає «усунути». Цей факт створює плутанину й суперечність для адвентистських богословів, адже їхні посилки не витримують простого розгляду вірша, коли до нього застосувати справжнє значення слова, яке вживає Даниїл. Вони твердять, що малий ріг у вірші — це папський Рим, і тому вірш читався б так: «ним» (папським Римом) «щоденне було забрано».

Звісно, вони без проблем включають додане слово, яке, як прямо стверджує Сестра Вайт, було додане людською мудрістю і не стосується тексту.

«Тоді мені було показано щодо 'щоденного' (Даниїла 8:12), що слово 'жертва' було додане людською мудрістю і не належить до тексту, і що Господь дав правильне розуміння цього тим, хто виголосив клич години суду». Ранні твори, 74.

Вони ототожнюють «щоденне» зі служінням Христа у святині, тож «щоденна жертва» підкріплює уявлення, що «щоденне» — це жертвоне служіння Христа у небесній святині. Але натхнення вказує, що слово «жертва» «не належить до тексту».

Коли п'яниці Єфраїма ототожнюють "щоденне" з Христовим служінням у святині, тоді вірш звучав би так: "ним" (папський Рим) "щоденне було віднято", або він звучав би так: "папською владою було віднято Христове служіння у святині". Вони насправді навчають

цієї неправди. Вони наполягають, що через темряву папського панування істинне розуміння Христового служіння у святині було усунуто з умів людей.

Однак слово, перекладене як «take away», не означає «усунути», воно означає «піднести й звеличити». Якби так звані експерти з біблійних мов правильно застосували значення єврейського слова «рум» до цього уривка, їхній переклад мав би звучати: «папською владою служіння Христа у святині було піднесене й звеличене». Коли-небудь папство підносило й звеличувало Христа?

Вони прагнуть приписати значення єврейського слова «sur» єврейському слову «rum». Даниїл уживає слово «sur», що означає «усунути», у зв'язку з «щоденним» у двох інших віршах, але в одинадцятому вірші Даниїл обрав слово «rum», яке означає «підносити й звеличувати». Не лише ця купа вигадок щодо цього вірша є безглуздою через перекручення значення слова, перекладеного як «забрати», але й ніколи не було часу, коли святилище служіння Христа хоч у якийсь спосіб було усунуто від людей.

А цей, бо перебуває повіки, має священство неперехідне. Тому Він також може цілковито спасти тих, що через Нього приходять до Бога, бо Він завжди живе, щоб за них заступатися. Євреїв 7:24, 25.

Стверджувати, як це роблять адвентистські богослови, у спробі підкріпити своє хибне застосування цього вірша, що існував період, коли папство здійснювало певну владу, щоб усунути Христове заступництво у святині, — абсурд!

Але богослови не навчають, що цей вірш вказує на те, що папство піднесло й звеличило служіння Христа у святині. Вони уникають значення слів Даниїла та натхненої поради Еллен Вайт, щоб навчати того, що самі обирають, попри свідчення слів Даниїла.

Так, він звеличився навіть до князя воїнства, і ним була віднята щоденна жертва, і місце його святині було повалене. Даниїла 8:11.

Богослови навчають, що цей вірш означає: «папською владою служіння Христа у святилищі було усунене», а усунення служіння Христа у святилищі з умів людей нібито підтверджується тим, що у зв'язку з цим «місце Його святилища було повалене». У Слові Божому немає жодного вірша, який би стверджував, що небесне святилище, де Христос звершує Своє заступництво, коли-небудь було повалене. Так само немає жодного біблійного місця, яке б стверджувало, що саме небо, яке є «місцем Його святилища», коли-небудь повалене. Знову ж таки, богослови ставлять себе вище пророка Даниїла, бо наполягають, що «місце Його святилища» у цьому вірші стосується Божого святилища, попри те, що Даниїл навчає прямо протилежного.

Самопроголошені фахівці з івриту наполягають, що у цьому вірші єврейське слово "rum" слід розуміти в значенні єврейського слова "sur". Вони також наполягають, що єврейське слово "miqdash" слід розуміти як єврейське слово "qodesh". "Miqdash" і "qodash" у Книзі Даниїла обидва перекладаються просто як "святиня", однак вони мають різні значення. "Miqdash" позначає будь-яку святиню, чи то Божу святиню, чи язичницьку. Це загальне

слово для святині, але "qodesh" у Біблії вживається лише для позначення Божої святині.

Даніїл знав різницю між язичницьким святилищем і Божим святилищем. Якби Даніїл хотів назвати язичницьке святилище, він ужив би слово "miqdash". Мене вражає, що так звані знавці єврейської мови ніколи не звертають уваги на той факт, що у чотирьох послідовних віршах Даніїл тричі вживає обидва слова. Використання Даніїлом двох єврейських слів, обидва з яких перекладаються як "святилище", визначає те значення, яке Даніїл мав на увазі.

Так, він звеличився навіть до князя воїнства, і ним було віднято щоденну жертву, а місце його святині було повалене. І воїнство було віддане йому проти щоденної жертви через переступ, і він повалив істину на землю; і діяв, і мав успіх. Потім я почув, як один святий говорив, а інший святий сказав тому, хто говорив: Доки триватиме видіння про щоденну жертву та про переступ спустошення, щоб віддати і святиню, і воїнство на потопання? І він сказав мені: До двох тисяч трьохсот днів; тоді святиня буде очищена. Даніїла 8:11-14.

У самому уривку, що містить основу адвентизму, Даніїл уживає два різні єврейські слова, які обидва перекладаються як «святиня». У тринадцятому й чотирнадцятому віршах Даніїл обрав єврейське слово, що перекладається як «святиня», яке в Біблії вживається лише для позначення Божої святині, але в одинадцятому вірші Даніїл ужив загальне або родове єврейське слово, яке може означати як Божу святиню, так і язичницьку святиню.

Якби Даніїл хотів ототожнити "святилище" в одинадцятому вірші з Божим святилищем, він би вжив те саме єврейське слово, яке він двічі вжив упродовж наступних трьох віршів. Абсолютно очевидно, що Даніїл проводив розрізнення між язичницьким святилищем в одинадцятому вірші та Божим святилищем у тринадцятому й чотирнадцятому віршах! Але п'яниці Ефраїма твердять, що "місце його святилища", яке було "повалене", в одинадцятому вірші — це місце Божого святилища, хоча вони уникають слова "місце".

Вони навчають, що папство забрало Христове служіння заступництва і повалило істину про небесну святиню. Але Даніїл чітко зазначив, що «святиня» в одинадцятому вірші була не Божою святинею, а язичницькою. Даніїл так само ясно зазначив, що було повалено не «святиню», а «місце» його святині.

Відмовившись визнавати цілеспрямоване чергування граматичного роду у віршах з дев'ятого по дванадцятий, сучасні богослови прийняли визначення «щоденного», що зародилося у відступницькому протестантизмі, і почали будувати підвалину на піску людських здогадів, традицій і звичаїв. Коли вони доходять до одинадцятого вірша, вони навіть відкидають натхненну пораду сестри Вайт, яка вказувала, що розуміння Міллера «щоденного» як язичництва було правильним, і починають вдаватися до мистецтва відволікання та спекуляцій, аби захистити свою любов до католицької й протестантської теології.

Вони змінюють язичницький Рим на папський Рим у вірші, і нав'язують значення «remove» слову, яке означає «піднести й звеличити». Вони тлумачать сатанинський символ «щоденного» як божественний символ, а потім наполягають, що язичницький храм є Божим храмом, водночас уникаючи прямої згадки про «місце» святилища. І «невчені» (як їх називає Ісая), які зрозуміють лише тоді, коли «вчені» скажуть їм, що це так, приймають страву байок на власну погибель.

Ми продовжимо розгляд зростання знань, представлених у сні Міллера як дорогоцінності, у наступній статті.

Апостол Павло попереджає нас, що «деякі відступлять від віри, прислухаючись до звабливих духів і вчень демонів». Цього й слід очікувати. Наші найбільші випробування прийдуть через тих, хто колись відстоював істину, але відвернувся від неї до світу й потоптав її під ногами в ненависті та глумі. Бог має працю для своїх вірних слуг. Напади ворога слід зустрічати істиною його слова. Неправду потрібно розвінчати, її справжній характер має бути виявлений, а світло закону Єгови повинно засяяти в моральній темряві світу. Ми маємо проголошувати вимоги його слова. Ми не будемо визнані невинними, якщо знехтуємо цим урочистим обов'язком. Але, стоячи на захисті істини, не ставаймо на захист себе й не здіймаймо великого галасу через те, що покликані зносити ганьбу й перекручення. Не жаліймо себе, а будьмо дуже ревними за закон Всевишнього.

Каже апостол: «Прийде час, коли вони не витерплять здорового вчення; але за своїми пожадливістю наберуть собі вчителів, маючи сверблячі вуха; і відвернуть свої вуха від правди й навернуться до байок». Зусібч ми бачимо, як людей легко беруть у полон оманливі уявлення тих, хто зводить нанівець Слово Боже; але коли істину ставлять перед ними, вони сповнюються нетерплячістю та гнівом. Та настанова апостола служі Божому така: «Пильнуй у всьому, знось страждання, виконуй працю благовісника, виконай до кінця своє служіння». За його днів дехто залишив справу Господню. Він пише: «Демас покинув мене, полюбивши теперішній світ»; і знову каже: «Олександр мідник багато лиха мені заподіяв: нехай Господь віддасть йому за його ділами; остерігайся й ти його, бо він дуже противився нашим словам».

Пророки й апостоли зазнавали подібних випробувань супротиву та зневаги, і навіть непорочний Агнець Божий був спокушуваний у всьому, як і ми. Він зносив супротивлення грішників проти себе.

Кожне попередження для цього часу має бути вірно донесене; але «раб Господній не повинен сваритися, а має бути лагідним до всіх, здатним навчати, терплячим; у лагідності наставляти противників». Ми повинні пильно берегти слова нашого Бога, щоб не бути оскверненими оманливими діями тих, хто відступив від віри. Ми маємо протистояти їхньому духові та впливові тією самою зброєю, якою користувався наш Учитель, коли на Нього нападав князь темряви, — «Написано». Ми повинні навчитися вправно користуватися Словом Божим. Настановою є: «Старайся представити себе Богові гідним, працівником неосоромленим, що правильно подає слово істини». Потрібні старанна праця, щира молитва і віра, щоб протистояти лукавій омані

фальшивих учителів і спокусників; бо «на останні дні настануть тяжкі часи. Бо люди будуть самолюбні, грошолобні, вихвалькуваті, горді, богозневажники, батькам неслухняні, невдячні, нечестиві, безсердечні, незговірливі, наклепники, нестримані, жорстокі, нелюблячі добра, зрадники, нахабні, чванливі, більше любителі втіх, ніж любителі Бога; маючи вигляд побожності, але сили їй відрікаючись; таких цурайся». Ці слова змальовують характер людей, з якими слугам Божим доведеться мати справу. «Наклепники», «нелюблячі добра» нападуть на тих, хто вірний своєму Богові в цей розбещений вік. Але посол Неба має виявляти той дух, який виявлявся в Учителі. У покорі й любові він повинен трудитися заради спасіння людей.

Павло продовжує про тих, хто противиться Божій справі, порівнюючи їх із людьми, що вели війну проти вірних за часів давнього Ізраїлю. Він каже: «Як Яній та Ямврій противилися Мойсеєві, так і ці противляться правді; люди зіпсутого розуму, нікчемні щодо віри. Але вони не підуть далі, бо їхнє безумство стане явним для всіх, як і їхнє також було». Ми знаємо, що настане час, коли безумство війни проти Бога буде виявлене. Ми можемо дозволити собі чекати в спокійній терпеливості та довірі, хоч би як нас не ганьбили й не зневажали; бо «нема нічого таємного, що не стане явним», і ті, хто шанують Бога, будуть Ним ушановані перед людьми й ангелами. Ми маємо брати участь у стражданнях реформаторів. Написано: «Наруги тих, що Тебе зневажали, упали на мене». Христос розуміє наш смуток. Жоден із нас не покликаний нести хрест на самоті. Стражденний Муж Голгофи співчуває нашим бідам, і, як Він постраждав, будучи спокушуваним, так може й допомогти тим, хто в скорботах і випробуваннях заради Нього. «Так, і всі, хто хоче жити побожно в Христі Ісусі, будуть переслідувані. А злі люди та звабники дедалі гіршатимуть, вводячи в оману й самі обманюючись. А ти перебувай у тому, чого навчився». Review and Herald, 10 січня 1888 р.